

ARTI Τεύχος 21

Αύγουστος - Σεπ.- Οκτ. 1994

Μαρίνα Πίσπερη

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

Μαρία Γρηγοριάδη (Μέδουσα Μάιος 1994)

Η Μαρία Γρηγοριάδη, στην τελευταία έκθεσής της επιδιώκει να δώσει μια ερμηνεία της υπόστασης του ανθρώπου και της θέσης του μέσα στον κόσμο, μετουσιώνοντας σε εικαστικό σύνολο τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της σύγχρονης ζωής. Η ανθρώπινη φιγούρα, μόλις διαφαινόμενη, παρουσιάζεται εγκλωβισμένη σε τετραγωνισμένα πλαίσια, άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο εμφανή. Αυτός ο τεμαχισμένος χώρος υποβάλλει τον ορθολογισμό των μοντέρνων κοινωνιών, από τον τρόπο σκέψης ως τη δομή της κατοικίας. Ωστόσο, μέσα στις οριοθετημένες επιφάνειες δημιουργούνται πεδία δυναμικά, πολυδιάστατα και διευρυνόμενα, γεμάτα συμπυκνωμένη ένταση. Εκεί κινούνται μορφές που βρίσκονται σε μια πορεία εξέλιξης, καθώς δεν έχουν αποκρυσταλλωθεί ακόμη σε ολοκληρωμένες οντότητες με απτή παρουσία.

Η ανεξαρτητοποίηση των επιμέρους τμημάτων γεφυρώνεται από τη ρυθμική επανάληψη του χρώματος, μια κίνηση που επίσης εξισορροπεί τη χαώδη αίσθηση του πλήθους των μορφικών σχηματισμών. Η μουσικότητα που δημιουργεί ο ρυθμός των χρωμάτων και των σχημάτων φανερώνει την ανάγκη για μια διαφορετική τάξη, πιο ουσιαστική, βασισμένη στους νόμους της αρμονίας. Αλλά και το ευδιάκριτα γεωμετρικά σχήματα που κατέχουν σημαντική θέση στα έργα της Γρηγοριάδη προτείνουν εξίσου τη βαθύτερη τάξη της γεωμετρίας. Η πινακιά, με την συγκινησιακή χροιά και τον εξπρεσιονιστικό χαρακτήρα της υπαινίσσεται μια προσπάθεια ανάσχυσης της παιδικής αθωότητας, μιαν ανάγκη για περισσότερο άμεση και ειλικρινή επικοινωνία. Είναι μια εικαστική χειρονομία ανασφαλής και αβέβαιη, διόλου σταθερή και αταλάντευτη. Τρεμοπαιζει το χέρι, όπως και το συναίσθημα, αγωνιώντας να φτάσει στη ρίζα της ύπαρξης.

Ένας κόσμος συμβατικός και τεμαχισμένος, παράλογα «λογικός», μπορεί να ελευθερωθεί μέσα από τη λάμψη της παιδικής ματιάς του ονείρου και της επιθυμίας. Φορέας της επιθυμίας αυτής ο άνθρωπος, αν και κατακερματισμένος, είναι παρών στο έργο της Μαρίας Γρηγοριάδη. Συχνά είναι μια μορφή ακρωτηριασμένη, ένα σώμα που πάσχει έχοντας χάσει την ολοκληρωμένη μορφή του, την αυτοδυναμία του και τη σταθερή θέση σε ένα οικείο πνευματικό τοπίο. Εικόνα διαλυμένη αλλά και εικόνα αγωνιζόμενη, μαχητική, που διαγράφει μια δυναμική κίνηση μέσα στο χάος και στον στροβιλισμό των σχημάτων, μέσα στον κόσμο που αναζητεί τον χαμένο παράδεισο. Άλλωστε, κατά τον ποιητή William Blake, ο παράδεισος δεν είναι συγκεκριμένος τόπος αλλά κατάσταση αισθητηριακής αντίληψης. Με τη χρωματική διαφάνεια, τη φωτεινότητα που αναδύεται στην επιφάνεια των έργων, ως επιστέγασμα των πολλαπλών επικαλύψεων και με την πυκνότητα και βαρύτητα της ύλης, η ζωγράφος ζητεί να εξαγίσει τις πύλες των αισθήσεων.

Αντίστοιχα, η ελαφρότητα και η ρευστότητα των σχημάτων με την τάση ανύψωσης που τα διακρίνει υποβάλλει μια αίσθηση υπέρβασης των ευθύγραμμων περιορισμών. Πίσω από αυτά τα σχήματα διαφαίνεται ένας ονειρικός κόσμος τσίρκου ή λούνα-παρκ, παιχνιδιού, ελευθερίας και πτήσης.